Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 13ης Φεβρουαρίου 2025*

«Αίτηση αναιρέσεως – Εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας – Κατευθυντήρια γραμμή για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας – Κανονισμός (ΕΕ) 2017/2195 – Άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7 – Διαχειριστές συστημάτων μεταφοράς (ΔΣΜ) – Συμμετοχή στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης – Άρθρο 263 ΣΛΕΕ – Προσφυγή ακυρώσεως – Παραδεκτό – Έννοια του όρου "πράξη δεκτική προσφυγής" – Έγγραφο με το οποίο η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αρνείται να εγκρίνει τη συμμετοχή στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες ενός ΔΣΜ ο οποίος δραστηριοποιείται στην Ελβετία»

Στην υπόθεση C-121/23 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 2023,

**Swissgrid AG**, με έδρα το Aarau (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον P. De Baere, τον P. L' Ecluse, την V. Lefever και τον K. T'Syen, avocats,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

**Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από την O. Beynet και τον B. De Meester,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Jarukaitis (εισηγητή), πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, Δ. Γρατσία και E. Regan, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Lamote, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Μαΐου 2024,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 11ης Ιουλίου 2024,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως η Swissgrid AG ζητεί την αναίρεση της διάταξης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Δεκεμβρίου 2022, Swissgrid κατά Επιτροπής (T-127/21, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, EU:T:2022:868), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η Swissgrid AG με αίτημα την ακύρωση αποφάσεως η οποία φέρεται να περιέχεται σε έγγραφο υπογεγραμμένο από διευθύντρια της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) «Ενέργεια» της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο δεν ενέκρινε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΕ) 2017/2195 της Επιτροπής, της 23ης Νοεμβρίου 2017, σχετικά με τον καθορισμό κατευθυντήριας γραμμής για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2017, L 312, σ. 6), τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης (στο εξής: ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης), μεταξύ άλλων στην πλατφόρμα Trans European Replacement Reserves Exchange (ευρωπαϊκή πλατφόρμα για διασυνοριακές ανταλλαγές εφεδρειών αντικατάστασης, στο εξής: πλατφόρμα TERRE).

### Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αντικείμενο και πεδίο εφαρμογής», ορίζει στις παραγράφους 1, 2, 6 και 7 τα εξής:

«1. Ο παρών κανονισμός καθορίζει λεπτομερή κατευθυντήρια γραμμή για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας, συμπεριλαμβανομένης της θέσπισης κοινών αρχών για την προμήθεια και την εκκαθάριση εφεδρειών διατήρησης συχνότητας, εφεδρειών αποκατάστασης συχνότητας και εφεδρειών αντικατάστασης, καθώς και κοινής μεθοδολογίας για την ενεργοποίηση εφεδρειών αποκατάστασης συχνότητας και εφεδρειών αντικατάστασης.

2. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στους διαχειριστές συστημάτων μεταφοράς ("ΔΣΜ"), […] τον Οργανισμό Συνεργασίας των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας ("ο Οργανισμός"), το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Διαχειριστών Συστημάτων Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας ("ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας"), […]

[…]

6. Οι [ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης] μπορεί να είναι ανοιχτές σε ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ελβετία, υπό την προϋπόθεση ότι το εθνικό […] δίκαιο [της Ελβετικής Συνομοσπονδίας] εφαρμόζει τις βασικές διατάξεις της ενωσιακής νομοθεσίας για την αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και ότι υφίσταται διακυβερνητική συμφωνία συνεργασίας στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ της [Ευρωπαϊκής] Ένωσης και της [Ελβετικής Συνομοσπονδίας], ή αν ο αποκλεισμός της [Ελβετικής Συνομοσπονδίας] ενδέχεται να προκαλέσει μη προγραμματισμένες φυσικές ροές ισχύος μέσω της Ελβετίας οι οποίες θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του συστήματος της περιφέρειας.

7. Εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 6, η Επιτροπή αποφασίζει, με βάση γνωμοδότηση του Οργανισμού και όλων των ΔΣΜ, σύμφωνα με τις διαδικασίες που καθορίζονται στο άρθρο 4 παράγραφος 3, σχετικά με τη συμμετοχή της [Ελβετικής

Συνομοσπονδίας] στις [ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης]. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ελβετικών ΔΣΜ συνάδουν με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ένωση, ώστε να είναι δυνατή η ομαλή λειτουργία της αγοράς εξισορρόπησης σε επίπεδο Ένωσης και να εξασφαλίζονται ισότιμοι όροι ανταγωνισμού για όλους τους εμπλεκόμενους παράγοντες.»

## Το ιστορικό της διαφοράς

3 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 2 έως 10 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης και μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

4 Η αναιρεσείουσα είναι ανώνυμη εταιρία ελβετικού δικαίου, η οποία δραστηριοποιείται ως μοναδικός ΔΣΜ στην Ελβετία. Συμμετέχει στο ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας.

5 Ορισμένοι ΔΣΜ, μεταξύ των οποίων και η αναιρεσείουσα, σχεδίασαν την πλατφόρμα TERRE.

6 Στις 7 Σεπτεμβρίου 2017 όλοι οι ΔΣΜ της Ένωσης, συνερχόμενοι στο πλαίσιο του ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας, εξέδωσαν θετική γνωμοδότηση σχετικά με τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195.

7 Στις 10 Απριλίου 2018 ο Οργανισμός εξέδωσε επίσης γνωμοδότηση σχετικά με τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης, κατ' εφαρμογήν της ίδιας διάταξης. Στη γνωμοδότησή του, ο Οργανισμός υπογράμμισε ότι ήταν εν γένει σύμφωνος με την εκτίμηση των ΔΣΜ όσον αφορά την αποτελεσματικότητα της πλήρους συμμετοχής της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις εν λόγω πλατφόρμες. Επίσης, επισήμανε ότι ήταν σημαντικό η Ελβετική Συνομοσπονδία να θέσει σε εφαρμογή το σύνολο των διατάξεων του κανονισμού 2017/2195 και της συναφούς νομοθεσίας, προκειμένου να εξασφαλίζονται ισότιμοι όροι για τους ΔΣΜ της Ένωσης και της Ελβετίας.

8 Στις 31 Ιουλίου 2020 ο αναπληρωτής Γενικός Διευθυντής της ΓΔ «Ενέργεια» απέστειλε επιστολή στο ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας και στην αναιρεσείουσα, με την οποία εξέφραζε την έκπληξή του για την πρόθεση των ΔΣΜ της Ένωσης να συμπεριλάβουν την αναιρεσείουσα στην πλατφόρμα TERRE ως πλήρες μέλος. Υπογράμμιζε επίσης το γεγονός ότι η σύζευξη και η εξισορρόπηση των αγορών είχαν ως βάση τους ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο νομικά δεσμευτικών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων στο οποίο η Ελβετική Συνομοσπονδία δεν είχε ακόμη προσχωρήσει και, ως εκ τούτου, οι ελβετικοί φορείς και ΔΣΜ δεν είχαν το δικαίωμα, κατ' αρχήν, να συμμετάσχουν στην εν λόγω πλατφόρμα. Πέραν αυτών, υπενθύμισε ότι η Επιτροπή δεν είχε προβλέψει εξαίρεση για την Ελβετική Συνομοσπονδία βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195.

9 Στις 29 Σεπτεμβρίου 2020 η αναιρεσείουσα απάντησε στην Επιτροπή ισχυριζόμενη ότι η πλήρης συμμετοχή της στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης ήταν απαραίτητη για λόγους ασφάλειας του συστήματος ηλεκτρικής ενέργειας. Η αναιρεσείουσα κατ' ουσίαν υποστήριξε ότι η συμμετοχή της δεν είχε ληφθεί επαρκώς υπόψη ούτε κατά τη διαδικασία υπολογισμού της δυναμικότητας της Ένωσης ούτε και κατά την ανάλυση της επιχειρησιακής ασφάλειας. Επιπλέον, παρέπεμψε στο σκεπτικό της γνωμοδότησης του ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας της 7ης Σεπτεμβρίου 2017 και στο σκεπτικό της γνωμοδότησης του Οργανισμού της 10ης Απριλίου 2018.

10 Στις 5 Νοεμβρίου 2020 το ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας απάντησε στην Επιτροπή ότι η απόφαση σχετικά με τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης λαμβάνεται μεν από την Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, πλην όμως οι ΔΣΜ της Ένωσης και ο Οργανισμός είχαν ταχθεί με τις γνωμοδοτήσεις τους υπέρ μιας τέτοιας συμμετοχής.

11 Με επιστολή της 8ης Δεκεμβρίου 2020, η αναιρεσείουσα υπενθύμισε επίσης στην Επιτροπή ότι οι ΔΣΜ της Ένωσης και ο Οργανισμός είχαν γνωμοδοτήσει υπέρ της συμμετοχής της στην πλατφόρμα TERRE. Της ζήτησε να εγκρίνει την εν λόγω συμμετοχή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195.

12 Με έγγραφο της 17ης Δεκεμβρίου 2020 (στο εξής: επίμαχο έγγραφο), το οποίο απευθυνόταν στους ΔΣΜ της Ένωσης και έφερε την υπογραφή διευθύντριας της ΓΔ «Ενέργεια», επισημάνθηκε, πρώτον, ότι η συμμετοχή της αναιρεσείουσας στο έργο της πλατφόρμας TERRE δεν ήταν σύμφωνη προς το δίκαιο της Ένωσης, και συγκεκριμένα προς το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195. Δεύτερον, υπομνήσθηκε ότι ο Οργανισμός είχε υπογραμμίσει στη γνωμοδότησή του ότι ήταν σημαντικό η Ελβετική Συνομοσπονδία να θέσει σε εφαρμογή το σύνολο των διατάξεων του κανονισμού 2017/2195 και της συναφούς νομοθεσίας. Τρίτον, διαπιστώθηκε ότι ορισμένα μέτρα ανταποκρίνονταν επαρκώς στους κινδύνους που ενείχαν οι απρόβλεπτες φυσικές ροές ισχύος και, ως εκ τούτου, δεν ήταν αναγκαία η συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης. Συναφώς, υπογραμμίστηκε ότι το θεμέλιο της υπηρεσιακής ασφάλειας έγκειται, αφενός, στον (επαν)υπολογισμό των δυναμικοτήτων και, αφετέρου, στον συντονισμό της επιχειρησιακής ασφάλειας σε περιφερειακή βάση, ήτοι έγκειται σε διαδικασίες στις οποίες έχει ήδη συμμετάσχει η Ελβετική Συνομοσπονδία. Τέταρτον, από τα ανωτέρω συνήχθη το συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε λόγος η Επιτροπή να εκδώσει απόφαση προκειμένου να εγκρίνει τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης, και ειδικότερα στην πλατφόρμα TERRE. Πέμπτον, ζητήθηκε από τους ΔΣΜ της Ένωσης «να αποκαταστήσουν τη συμμόρφωση προς τις προβλεπόμενες στον [κανονισμό 2017/2195] προϋποθέσεις συμμετοχής στις πλατφόρμες [της Ένωσης] και να αποκλείσουν [την αναιρεσείουσα] από την πλατφόρμα TERRE το αργότερο την 1η Μαρτίου 2021».

## Η ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Φεβρουαρίου 2021, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση της απόφασης που φέρεται να περιέχεται στο επίμαχο έγγραφο.

14 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Μαΐου 2021, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου. Αφενός, υποστήριξε ότι το επίμαχο έγγραφο δεν ήταν πράξη δεκτική προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, καθόσον εντασσόταν στο πλαίσιο άτυπης ανταλλαγής απόψεων μεταξύ των εκπροσώπων των ΔΣΜ της Ένωσης και της ΓΔ «Ενέργεια», ενώ δεν αποτύπωνε την οριστική θέση της Επιτροπής και, ως εκ τούτου, δεν παρήγε κανένα δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα. Αφετέρου, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι η αναιρεσείουσα στερείτο ενεργητικής νομιμοποίησης, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, καθώς το επίμαχο έγγραφο δεν την αφορούσε άμεσα.

15 Με διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 2021, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να συνεχίσει την εξέταση της υποθέσεως επί της ουσίας πριν αποφανθεί επί της ένστασης απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.

16 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη, για τον λόγο ότι το επίμαχο έγγραφο δεν αποτελούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, κατά το Γενικό Δικαστήριο, η αναιρεσείουσα δεν είχε κανένα ατομικό δικαίωμα, ως ελβετικός ΔΣΜ, να ζητήσει και να επιτύχει την εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση απόφασης για την έγκριση της συμμετοχής της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και, κατά συνέπεια, των δραστηριοποιούμενων στη χώρα αυτή ΔΣΜ στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης. Το επίμαχο έγγραφο δεν αποτελούσε επομένως απόφαση δυνάμενη να παραγάγει έννομα αποτελέσματα έναντι της αναιρεσείουσας ικανά να μεταβάλουν τη νομική της κατάσταση.

## Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

17 Με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη,

– να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή ακυρώσεως,

– να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί της ουσίας της προσφυγής, και

– να επιφυλαχθεί ως προς τα σχετικά με την αναιρετική διαδικασία έξοδα.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη και να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

## Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

19 Προς στήριξη της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους. Με τον πρώτο λόγο, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον εφάρμοσε εσφαλμένο νομικό κριτήριο προκειμένου να κρίνει αν το επίμαχο έγγραφο αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Με τον δεύτερο λόγο, προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195 δεν της παρέχει δικαιώματα τα οποία ενδέχεται να θίγονται από το επίμαχο έγγραφο. Με τον τρίτο λόγο, προβάλλει έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης όσον αφορά τη διαπίστωση ότι το άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού δεν της παρέχει κανένα ατομικό δικαίωμα.

20 Πρέπει να εξεταστεί κατ’ αρχάς ο πρώτος λόγος αναιρέσεως.

***Επιχειρήματα των διαδίκων***

21 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος βάλλει κατά των σκέψεων 19, 23, 29 και 30 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι, στο μέτρο που η ίδια δεν ήταν αποδέκτης του επίμαχου εγγράφου, το Γενικό Δικαστήριο, εφάρμοσε εσφαλμένο κριτήριο στις σκέψεις 23 και 30 της εν λόγω διάταξης, απαιτώντας να παράγει το εν λόγω έγγραφο έναντι αυτής δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα. Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο το ίδιο σφάλμα και όσον αφορά τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης.

22 Συναφώς, η αναιρεσείουσα επισημαίνει, πρώτον, ότι δεν περιλαμβανόταν στους αποδέκτες του επίμαχου εγγράφου, διότι αυτό τυπικά απευθυνόταν στους εκπροσώπους των ΔΣΜ της Ένωσης. Πλην όμως, όταν ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο ασκεί προσφυγή κατά πράξεως της οποίας δεν είναι αποδέκτης, δεν είναι απαραίτητο, προκειμένου η προσφυγή να είναι παραδεκτή, η προσβαλλόμενη πράξη να παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα έναντι του προσώπου αυτού. Σε μια τέτοια περίπτωση, αρκεί να αποδεικνύεται, αφενός, ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων έναντι του αποδέκτη της και, αφετέρου, ότι το πρόσωπο που άσκησε την προσφυγή διαθέτει προς τούτο ενεργητική νομιμοποίηση, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

23 Δεύτερον, με το επίμαχο έγγραφο, η Επιτροπή ζήτησε από τους ΔΣΜ της Ένωσης «να αποκαταστήσουν τη συμμόρφωση προς τις προβλεπόμενες στον [κανονισμό 2017/2195] προϋποθέσεις συμμετοχής στις πλατφόρμες [της Ένωσης] και να αποκλείσουν [την αναιρεσείουσα] από την πλατφόρμα TERRE το αργότερο την 1η Μαρτίου 2021». Επομένως, λαμβανομένων υπόψη του τρόπου με τον οποίο είναι διατυπωμένο και της προθεσμίας την οποία τάσσει, το επίμαχο έγγραφο περιέχει εντολή η οποία απευθύνεται στο σύνολο των ΔΣΜ της Ένωσης.

24 Τρίτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το επίμαχο έγγραφο την αφορά ατομικά και άμεσα, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, και θεωρεί ότι την κρίση αυτή εξέφερε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης.

25 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί ο πρώτος λόγος αναιρέσεως ως αβάσιμος και, εν πάση περιπτώσει, ως αλυσιτελής.

26 Συγκεκριμένα, πρώτον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει σαφώς ότι, ακόμη και όταν η προσφυγή ακυρώσεως ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά πράξεως της οποίας δεν είναι αποδέκτης, η απαίτηση κατά την οποία τα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης πράξεως πρέπει να είναι ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση, εξακολουθεί να ισχύει, σε συνδυασμό με τις προϋποθέσεις του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον εξέτασε, στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, αν το επίμαχο έγγραφο μπορούσε να παραγάγει τέτοια έννομα αποτελέσματα έναντι της αναιρεσείουσας.

27 Δεύτερον, κατά την Επιτροπή, το επίμαχο έγγραφο απλώς περιγράφει τη νομική κατάσταση βάσει του κανονισμού 2017/2195 και δεν παράγει κανένα δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα έναντι των αποδεκτών του, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η Επιτροπή δεν διαθέτει άμεσες εκτελεστικές εξουσίες έναντι των ΔΣΜ.

28 Τρίτον, ένα απλό έγγραφο μιας διευθύντριας της ΓΔ «Ενέργεια» δεν συνιστά πράξη ικανή να δεσμεύσει καθ' οιονδήποτε τρόπο την Επιτροπή. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τον εσωτερικό κανονισμό του εν λόγω θεσμικού οργάνου, οι αποφάσεις του εκδίδονται από το σώμα των επιτρόπων, εκτός από τις περιπτώσεις χορήγησης εξουσιοδότησης ή μεταβίβασης αρμοδιότητας σε μέλος της Επιτροπής ή σε γενικό διευθυντή ή προϊστάμενο υπηρεσίας, όπερ δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

29 Τέταρτον, το αίτημα που απευθύνθηκε στους ΔΣΜ της Ένωσης για την αποκατάσταση της συμμόρφωσης προς το δίκαιο της Ένωσης εντός ορισμένης προθεσμίας, το οποίο περιέχεται στο επίμαχο έγγραφο, αποσκοπεί απλώς στη χορήγηση «προθεσμίας χάριτος», κατά τη διάρκεια της οποίας η Επιτροπή δεν θα λάβει εκτελεστικά μέτρα έναντι των κρατών μελών, καθώς και στο να παρακινήσει τα ενδιαφερόμενα μέρη να προβούν στις σχετικές ενέργειες χωρίς η Επιτροπή να πρέπει να κινήσει επίσημες δικαστικές διαδικασίες. Πράγματι, στο επίμαχο έγγραφο δεν διαλαμβάνεται καμία άμεση κύρωση σε περίπτωση μη τήρησης της εν λόγω προθεσμίας από τους ΔΣΜ της Ένωσης.

30 Πέμπτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το επίμαχο έγγραφο δεν αφορά άμεσα την αναιρεσείουσα, η οποία, ως εκ τούτου, στερείται ενεργητικής νομιμοποιήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, προκειμένου ένα μέτρο της Ένωσης να αφορά άμεσα ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, πρέπει να παράγει άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής κατάστασης του προσώπου αυτού και να μην καταλείπει καμία ευχέρεια στους αποδέκτες του εν λόγω μέτρου όσον αφορά την εφαρμογή του. Πλην όμως, η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι τούτο συνέβαινε εν προκειμένω και, αντιθέτως προς όσα η ίδια υποστηρίζει, το Γενικό Δικαστήριο δεν διαπίστωσε στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης ότι το επίμαχο έγγραφο την αφορούσε άμεσα και ατομικά.

31 Όσον αφορά, ειδικότερα, τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας ότι το επίμαχο έγγραφο την αφορά άμεσα καθόσον της στερεί τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που συνδέονται με την ιδιότητα του μέλους της πλατφόρμας TERRE, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι τα αποτελέσματα αυτά απορρέουν άμεσα από το επίμαχο έγγραφο. Ακόμη και στην περίπτωση που οι ΔΣΜ της Ένωσης αναγκάζονταν να αποκλείσουν την αναιρεσείουσα από την πλατφόρμα, ένα τέτοιο μέτρο θα ήταν απόρροια του γεγονότος ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορεί νομίμως να είναι μέλος της πλατφόρμας TERRE καθώς και της εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης από τις εθνικές ρυθμιστικές αρχές ενέργειας. Το επίμαχο έγγραφο δεν μπορεί, αυτό καθεαυτό, να στερήσει από την αναιρεσείουσα ένα δικαίωμα το οποίο δεν διαθέτει.

32 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η αναιρεσείουσα υπογραμμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι το επίμαχο έγγραφο δεν σκοπούσε στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων έναντι αυτής και ότι δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, συγχέει τον χαρακτήρα μιας πράξεως ως δεκτικής προσφυγής και την ενεργητική νομιμοποίηση για την άσκηση προσφυγής, όπως οι έννοιες αυτές ορίζονται στην απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής (C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656).

33 Όσον αφορά, πρώτον, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι δεν είχε την πρόθεση να προσδώσει στο επίμαχο έγγραφο δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η πρόθεση του συντάκτη μιας πράξεως πρέπει να καθορίζεται αντικειμενικά. Ειδικότερα, το κατά πόσον μια πράξη είναι δεκτική προσφυγής εξαρτάται από την αντικειμενική σημασία την οποία ευλόγως

μπορεί να έχει η πράξη αυτή για έναν επιμελή και ενημερωμένο αποδέκτη κατά τον χρόνο κατά τον οποίον κοινοποιείται. Επομένως, οι εκ των υστέρων διατυπωθέντες ισχυρισμοί της Επιτροπής σχετικά με τον σκοπό του επίμαχου εγγράφου δεν ασκούν επιρροή.

34 Δεύτερον, τα επιχειρήματα της Επιτροπής με τα οποία υποστηρίζει, πρώτον, ότι δεν διαθέτει δεσμευτικές εξουσίες έναντι των ΔΣΜ της Ένωσης ώστε να απαιτήσει την εξαίρεση της προσφεύγουσας από την πλατφόρμα TERRE και, δεύτερον, ότι το επίμαχο έγγραφο δεν προβλέπει κύρωση σε περίπτωση μη συμμόρφωσης προς την απαίτηση αυτή είναι επίσης αλυσιτελή, δεδομένου ότι οι περιστάσεις αυτές δεν είναι πρόδηλες για τους ΔΣΜ της Ένωσης.

35 Τρίτον, η μη ύπαρξη μεταβίβασης αρμοδιότητας εντός της Επιτροπής για την έκδοση του επίμαχου εγγράφου αποτελεί ζήτημα το οποίο άπτεται της ουσίας της υποθέσεως και όχι του χαρακτήρα του επίμαχου εγγράφου ως δεκτικού προσφυγής.

***Εκτίμηση του Δικαστηρίου***

36 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχείρημα της Επιτροπής με το οποίο προβάλλεται ότι ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, από την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η αναιρεσείουσα προς στήριξη του συγκεκριμένου λόγου αναιρέσεως προκύπτει σαφώς ότι αμφισβητεί συνολικά το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης που αφορά τα κριτήρια τα οποία εφάρμοσε το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να κρίνει αν το επίμαχο έγγραφο συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Συνεπώς, αν το Δικαστήριο δεχθεί αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, θα θεωρηθεί ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη πάσχει πλάνη περί το δίκαιο, όπερ θα οδηγήσει σε αναίρεσή της (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 5ης Απριλίου 2017, Changshu City Standard Parts Factory και Ningbo Jinding Fastener κατά Συμβουλίου, C-376/15 P και C-377/15 P, EU:C:2017:269, σκέψεις 44 και 45).

37 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το πρώτο εδάφιο του εν λόγω άρθρου, κάθε μέτρο που θεσπίζεται από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης, ανεξάρτητα από τη μορφή του, και αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, ικανών να επηρεάσουν τα συμφέροντα ενός φυσικού ή νομικού προσώπου. Προκειμένου να διαπιστωθεί αν ένα μέτρο αποσκοπεί στην παραγωγή τέτοιων αποτελεσμάτων και είναι, ως εκ τούτου, δεκτικό προσφυγής, πρέπει να εξετάζεται η ουσία του και να εκτιμώνται τα αποτελέσματα αυτά με γνώμονα αντικειμενικά κριτήρια, όπως το περιεχόμενό του, λαμβανομένων ενδεχομένως υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου θεσπίστηκε και των εξουσιών του θεσμικού ή άλλου οργάνου ή οργανισμού που το θέσπισε, οι δε εξουσίες αυτές δεν πρέπει να εξετάζονται κατά τρόπο αφηρημένο, αλλά ως στοιχεία ικανά να διαφωτίσουν τη συγκεκριμένη ανάλυση του περιεχομένου του επίμαχου μέτρου (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Μαΐου 2021, ABLV Bank κ.λπ. κατά ΕΚΤ, C-551/19 P και C-552/19 P, EU:C:2021:369, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 18ης Ιουνίου 2024, Επιτροπή κατά ΕΣΕ, C-551/22 P, EU:C:2024:520, σκέψη 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Όταν η προσφυγή ακυρώσεως κατά πράξεως θεσμικού οργάνου ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο, το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένως ότι η προσφυγή είναι δυνατή μόνον αν τα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα της πράξης είναι ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του εν λόγω προσώπου, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση (απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

39 Υπογραμμίζεται πάντως ότι η μνημονευόμενη στην προηγούμενη σκέψη νομολογία διαμορφώθηκε στο πλαίσιο προσφυγών που ασκήθηκαν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης από φυσικά ή νομικά πρόσωπα κατά πράξεων των οποίων ήταν οι αποδέκτες. Οσάκις, όπως εν προκειμένω, η προσφυγή ακυρώσεως ασκείται από μη προνομιούχο διάδικο κατά πράξεως της οποίας δεν είναι ο αποδέκτης, η προϋπόθεση κατά την οποία τα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα του προσβαλλόμενου μέτρου πρέπει να είναι ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του εν λόγω προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση, συμπίπτει με τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 38).

40 Συναφώς, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου του πρώτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει κατ' αρχάς να εξεταστεί αν το Γενικό Δικαστήριο, προκειμένου να κάνει δεκτή την ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής, με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο προέβαλε ότι το επίμαχο έγγραφο δεν μπορούσε να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα της αναιρεσείουσας, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική της κατάσταση και, ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής, εφάρμοσε ορθώς τα κριτήρια που αφορούν τον χαρακτήρα μιας πράξεως ως δεκτικής προσφυγής, υπό το πρίσμα της νομολογίας που μνημονεύεται στις σκέψεις 37 έως 39 της παρούσας αποφάσεως.

41 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε στη σκέψη 21 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης ότι με το επίμαχο έγγραφο, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι η συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην πλατφόρμα TERRE δεν είναι δυνατή αν η Επιτροπή δεν εγκρίνει προηγουμένως τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας σε αυτή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195, δεύτερον, υπογραμμίζεται ότι οι προϋποθέσεις μιας τέτοιας συμμετοχής δεν φαίνεται να πληρούνται και, τρίτον, ζητείται από τους ΔΣΜ της Ένωσης να αποκλείσουν την αναιρεσείουσα από την πλατφόρμα TERRE το αργότερο έως την 1η Μαρτίου 2021.

42 Εν συνεχεία, στις σκέψεις 23 και 24 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το επίμαχο έγγραφο δεν επιτρέπει τον χαρακτηρισμό του ως πράξεως η οποία αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων έναντι της αναιρεσείουσας, διότι το άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 δεν παρέχει στην αναιρεσείουσα το δικαίωμα να ζητήσει και να λάβει από την Επιτροπή την έγκριση της συμμετοχής της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και, κατά συνέπεια, των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στη χώρα αυτή στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης, και ειδικότερα στην πλατφόρμα TERRE.

43 Προς στήριξη του εν λόγω συμπεράσματος, στις σκέψεις 25 έως 27 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, πρώτον, ότι από το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 προκύπτει ότι η συγκεκριμένη διάταξη παρέχει στην Επιτροπή απλώς την ευχέρεια να λάβει θέση επί του ζητήματος αν πρέπει να εγκριθεί η κατά τα ανωτέρω συμμετοχή, χωρίς όμως να την υποχρεώνει να την εγκρίνει και, ως εκ τούτου, η Επιτροπή έχει το δικαίωμα να αρνηθεί να εγκρίνει μια τέτοια συμμετοχή, ακόμη και στην περίπτωση που πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 1, παράγραφος 6, του κανονισμού.

44 Δεύτερον, στις σκέψεις 28 και 29 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, το Γενικό Δικαστήριο υπογράμμισε κατ' ουσίαν ότι, μολονότι το άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 θεσπίζει διαδικασία την οποία η Επιτροπή οφείλει να ακολουθεί πριν από την έκδοση αποφάσεως περί εγκρίσεως, η συγκεκριμένη διάταξη δεν παρέχει στην αναιρεσείουσα, ως ΔΣΜ

που δραστηριοποιείται στην Ελβετία, κανένα δικαίωμα να κινήσει τη διαδικασία ή να συμμετάσχει σε αυτήν καθ' οιονδήποτε τρόπο, ιδίως προβάλλοντας δικαίωμα ακροάσεως. Το Γενικό Δικαστήριο συμπέρανε εξ αυτού ότι η έκδοση απόφασης για την έγκριση συμμετοχής της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και, κατά συνέπεια, των δραστηριοποιούμενων στη χώρα αυτή ΔΣΜ στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης αποτελεί επιλογή της Επιτροπής, η οποία και διαθέτει ως προς το ζήτημα αυτό διακριτική ευχέρεια.

45 Στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε επίσης ότι το γεγονός ότι η αναιρεσείουσα είχε άμεσο και ατομικό συμφέρον για την ακύρωση του επίμαχου εγγράφου, καθόσον με αυτό δεν εγκρίνεται η συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και των εγκατεστημένων στη χώρα αυτή ΔΣΜ στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης, δεν μπορεί να της παράσχει δικαίωμα προσβολής του επίμαχου εγγράφου, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πράξη που αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων έναντι της αναιρεσείουσας.

46 Εξετάζοντας όμως αν το επίμαχο έγγραφο συνιστά απόφαση η οποία μπορεί να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα «έναντι της [αναιρεσείουσας]», ικανά να μεταβάλουν τη νομική της κατάσταση, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως εφάρμοσε τα κριτήρια που προσιδιάζουν στις περιπτώσεις στις οποίες ο προσφεύγων είναι αποδέκτης της προσβαλλόμενης πράξης και όχι κριτήρια που εφαρμόζονται όταν, όπως εν προκειμένω, ο προσφεύγων δεν είναι αποδέκτης της πράξης αυτής. Πράγματι, στην τελευταία αυτή περίπτωση, αρκεί να αποδεικνύεται ότι η προσβαλλόμενη πράξη αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων, μεταξύ άλλων, έναντι των αποδεκτών της, προκειμένου να θεωρηθεί ως πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 40). Αντιθέτως, στο στάδιο αυτό, δεν χρειάζεται να εξακριβωθεί αν τα έννομα αυτά αποτελέσματα είναι ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 39 της παρούσας αποφάσεως, δεδομένου ότι η εξακρίβωση αυτή πραγματοποιείται κατ' ανάγκην, όπως κατ' ουσίαν επισημαίνεται στην προμνημονευθείσα νομολογία, κατά το στάδιο της εξέτασης της προϋπόθεσης του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κατά την οποία η πράξη πρέπει να αφορά άμεσα και ατομικά το πρόσωπο το οποίο την προσβάλλει.

47 Επιπλέον, ο συλλογισμός του Γενικού Δικαστηρίου, όπως συνοψίζεται στις σκέψεις 41 έως 45 της παρούσας αποφάσεως, δεν λαμβάνει επαρκώς υπόψη το ουσιαστικό περιεχόμενο του επίμαχου εγγράφου, με το οποίο η Επιτροπή έκρινε παράνομη τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην πλατφόρμα TERRE και απαίτησε τον τερματισμό της συμμετοχής αυτής, ειδικότερα δε το γεγονός ότι, με το επίμαχο έγγραφο, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195 για τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης και ζήτησε από τους ΔΣΜ της Ένωσης «να αποκαταστήσουν τη συμμόρφωση προς τις προβλεπόμενες στον [εν λόγω κανονισμό] προϋποθέσεις συμμετοχής στις πλατφόρμες [της Ένωσης] και να αποκλείσουν [την αναιρεσείουσα] από την πλατφόρμα TERRE το αργότερο την 1η Μαρτίου 2021».

48 Συναφώς, επιβάλλεται εξάλλου η διαπίστωση ότι το γεγονός ότι το επίμαχο έγγραφο δεν έχει τη μορφή επίσημης αποφάσεως της Επιτροπής, αλλά είναι ένα έγγραφο υπογεγραμμένο από διευθύντρια μιας γενικής διευθύνσεως του θεσμικού οργάνου, και συγκεκριμένα της ΓΔ «Ενέργεια», δεν είναι καθοριστικό για τον χαρακτηρισμό του ως «πράξεως δεκτικής προσφυγής», κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008,

Αθηναϊκή Τεχνική κατά Επιτροπής, C-521/06 P, EU:C:2008:422, σκέψεις 44 και 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Συγκεκριμένα, δεν ενδιαφέρει, κατ' αρχήν, όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της οικείας πράξεως, το αν αυτή πληροί ορισμένες τυπικές προϋποθέσεις, όπως το να έχει τιτλοφορηθεί κατάλληλα από τον συντάκτη της ή να αναφέρει τις διατάξεις που απαρτίζουν τη νομική βάση της. Δεν έχει επίσης σημασία το ότι η Επιτροπή δεν κοινοποίησε την πράξη στον προσφεύγοντα, διότι το ελάττωμα αυτό δεν μεταβάλλει την ουσία της πράξεως (πρβλ. απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2010, NDSHT κατά Επιτροπής, C-322/09 P, EU:C:2010:701, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

49 Σε αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή θα μπορούσε να αποφύγει τον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης διά της μη τηρήσεως ορισμένων τυπικών προϋποθέσεων που διέπουν την έκδοση της οικείας πράξεως και που απαιτούνται λόγω της ίδιας της ουσίας της, μεταξύ των οποίων καταλέγονται οι απαιτήσεις που αφορούν την αρμοδιότητα της υπηρεσίας που εξέδωσε τη συγκεκριμένη πράξη και τον ορθό χαρακτηρισμό της εν λόγω πράξης ως «αποφάσεως». Δεδομένου όμως ότι η Ένωση είναι κοινότητα δικαίου και οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της ελέγχονται ως προς το αν είναι σύμφωνες με τη Συνθήκη, οι δικονομικοί κανόνες που διέπουν την άσκηση προσφυγής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης πρέπει να ερμηνεύονται, κατά το δυνατόν, κατά τρόπον ώστε η εφαρμογή τους να συμβάλλει στην επίτευξη του σκοπού της διασφαλίσεως αποτελεσματικής ένδικης προστασίας των δικαιωμάτων που οι πολίτες αντλούν από το δίκαιο της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, Αθηναϊκή Τεχνική κατά Επιτροπής, C-521/06 P, EU:C:2008:422, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Εν προκειμένω, από την άρνηση της Επιτροπής να εγκρίνει τη συμμετοχή της Ελβετικής Συνομοσπονδίας και, κατά συνέπεια, των δραστηριοποιούμενων στη χώρα αυτή ΔΣΜ στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες εξισορρόπησης, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, σε συνδυασμό με το αίτημα προς τους ΔΣΜ της Ένωσης να τερματίσουν τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην πλατφόρμα TERRE, προκύπτει ότι το επίμαχο έγγραφο αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων.

51 Επιπλέον, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, στηρίχθηκε στη μη ύπαρξη ατομικού δικαιώματος της αναιρεσείουσας, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, το οποίο να οριοθετεί την εξουσία λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής, καθώς και, εν συνεχεία, στη διακριτική ευχέρεια που διαθέτει το εν λόγω θεσμικό όργανο για την έκδοση αποφάσεων βάσει της διατάξεως αυτής, προσέθεσε ένα κριτήριο σχετικά με την ύπαρξη ατομικού δικαιώματος το οποίο δεν προκύπτει από τη μνημονευόμενη στις σκέψεις 37 και 38 της παρούσας αποφάσεως νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά τον χαρακτήρα μιας πράξεως ως δεκτικής προσφυγής.

52 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε διττή πλάνη περί το δίκαιο, στο μέτρο που, αφενός, έκρινε –χωρίς να λάβει υπόψη το ίδιο το ουσιαστικό περιεχόμενο του επίμαχου εγγράφου– ότι το εν λόγω έγγραφο δεν συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και, αφετέρου, προσέθεσε ένα κριτήριο σχετικά με την ύπαρξη ατομικού δικαιώματος.

53 Εξάλλου, υπό το πρίσμα του συλλογισμού που αναπτύχθηκε στις σκέψεις 47 και 50 της παρούσας αποφάσεως, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το επίμαχο έγγραφο απλώς περιγράφει τη νομική κατάσταση βάσει του κανονισμού 2017/2195 και δεν παράγει κανένα δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα έναντι των αποδεκτών του πρέπει να απορριφθεί.

54 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να γίνει δεκτός.

55 Κατά συνέπεια, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη πρέπει να αναιρεθεί.

**Επί της αναπομπής της υποθέσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου**

56 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εάν η αναίρεση κριθεί βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση αυτή, μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.

57 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο έκρινε την προσφυγή απαράδεκτη με το σκεπτικό ότι το επίμαχο έγγραφο δεν μπορούσε να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση, σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς.

58 Εξάλλου, προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε, η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε μόνον ότι το επίμαχο έγγραφο δεν αποτελεί πράξη δεκτική προσφυγής, αλλά και ότι η αναιρεσείουσα δεν διαθέτει την απαιτούμενη ενεργητική νομιμοποίηση, για τον λόγο ότι το έγγραφο δεν την αφορά άμεσα.

59 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο μόνον εφόσον το αφορούν άμεσα και ατομικά (απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 65).

60 Όσον αφορά, αφενός, το ζήτημα αν το επίμαχο έγγραφο, το οποίο απευθύνεται στους ΔΣΜ της Ένωσης, αφορά άμεσα την αναιρεσείουσα, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η προϋπόθεση αυτή απαιτεί να συντρέχουν σωρευτικώς δύο κριτήρια, δηλαδή το αμφισβητούμενο μέτρο, πρώτον, να παράγει άμεσα αποτελέσματα έναντι της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη και, δεύτερον, να μην καταλείπει εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες του οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, δεδομένου ότι αυτή έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από τη ρύθμιση της Ένωσης, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλόμενων κανόνων (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

61 Αφετέρου, όσον αφορά το ζήτημα αν το επίμαχο έγγραφο αφορά ατομικά την αναιρεσείουσα, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα υποκείμενα δικαίου που δεν είναι αποδέκτες μιας αποφάσεως μπορούν να επικαλεστούν ότι η απόφαση τα αφορά ατομικά μόνον αν αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων χαρακτηριστικών ιδιοτήτων τους ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, τα εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς εκείνον του αποδέκτη της αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 71 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

62 Επιπλέον, η επισήμανση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης ότι «τυχόν άμεσο και ατομικό συμφέρον [της αναιρεσείουσας] για την ακύρωση του [επίμαχου] εγγράφου […] δεν μπορεί να της παράσχει δικαίωμα να το προσβάλει, δεδομένου ότι το εν λόγω έγγραφο δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πράξη που αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων έναντι αυτής […]», πρέπει να θεωρηθεί, ελλείψει οποιασδήποτε αιτιολογίας προς τεκμηρίωση της ύπαρξης τέτοιου άμεσου και ατομικού συμφέροντος, ως επάλληλη εκτίμηση, καθόσον διατυπώθηκε για την περίπτωση που θα διαπιστωνόταν η ύπαρξη άμεσου και ατομικού συμφέροντος. Η εκτίμηση αυτή δεν ασκεί, εν πάση περιπτώσει, επιρροή, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το επίμαχο έγγραφο δεν αποτελεί πράξη η οποία αποσκοπεί στην παραγωγή δεσμευτικών εννόμων αποτελεσμάτων.

63 Υπό τις συνθήκες αυτές, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του ζητήματος αν το επίμαχο έγγραφο αφορά άμεσα και ατομικά την αναιρεσείουσα καθώς και, εφόσον συντρέχει περίπτωση, επί του αιτήματος περί ακυρώσεως του εν λόγω εγγράφου.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

64 Δεδομένης της αναπομπής της υπόθεσης στο Γενικό Δικαστήριο, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα σχετικά με την παρούσα αναιρετική διαδικασία δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

**1) Αναιρεί τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Δεκεμβρίου 2022, Swissgrid κατά Επιτροπής (T-127/21, EU:T:2022:868).**

**2) Αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

**3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)